

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 508. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555313952/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

at han aldrig svigtede sin ungdoms romantik, men han formåede i sin manddoms bedste værker at give den farve og liv fra den håndgribelige verden. Og det er hans *Valdemar Seier* et udmærket eksempel på.

Ingemann og kilderne til *Valdemar Seier*

Til *Valdemar Seier* har Ingemann benyttet et større antal kilder, hvoraf de fleste dog kun har afgivet stof til enkelte af romanens kulturhistoriske oplysninger. De vigtigste kilder fremhæver Ingemann selv i fortalen til *Prinds Otto* (s. 533 noten): »dog Hvitfeldt og Suhm og de af disse Historikere anførte Krøniker og diplomatiske Mindesmærker [dvs. dokumenter] have tilligemed de historiske Folkesange været mine vigtigste Kilder».

Der er ingen tvivl om, at P.F. Suhm: *Historie af Danmark IX, 1202-1241* (1808), har været Ingemanns allervigtigste kilde; han følger Suhm mht. de historiske begivenheder og detailoplysninger, ofte overtager han ligefrem formuleringer, især fra Suhms gengivelse af dokumenter og anekdotiske optrin. Naturligvis er udformningen af de enkelte situationer dog digterens egen. Nogle få oplysninger har han hentet fra første bind af Hvitfeldt: *Danmarks Rigis Krønike* (21650); hvor Suhm og Hvitfeldt afviger fra hinanden, stoler Ingemann næsten altid på Suhm. Folkeviserne har han benyttet i den samtidige udgave, Abrahamson, Nyerup og Rahbek: *Udvalgte Danske Viser fra Middelalderen* (1812-1814), og herfra får han en del personers karakter, nogle navne og en mængde detaljer, som han bruger til at skabe stemning og tidskolorit. Hans tillid til visernes historiske pålidelighed er noget større end samtidens, som det klart fremgår, når han citerer viserne som belæg; han lader endog romanens personer digte flere af dem.

Skønt Ingemann ganske tydeligt føler sig forpligtet af sine kilder, følger han dem ikke slavisk. Mange afvigelser skyldes selvsagt, at han skal have en roman ud af de historiske kendsgerninger, han må altså gøre fortiden levende og anskuelig. Derfor forenkler han i mange tilfælde det historiske forløb, f.eks. forbigår han det meget skiftende og indviklede forhold mellem de missionerende parter i Estland: Sværd-ridderne, de tyske bispesæder og den danske kirke og konge. Han simplificerer sagen ved kun at omtale spændingerne mellem dansker-